

Na skutek wniosku spółki z dnia 18.07.2005r. wszczęto postępowanie administracyjne w sprawie udzielenia przedsiębiorcy koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

W toku postępowania ustalono, iż przedsiębiorca spełnia warunki określone w art. 33 ust 1 pkt 1 – 4 ustawy prawo energetyczne oraz nie zachodzą wobec niego okoliczności określone w art. 33 ust 3 pkt 1 – 2 tej ustawy.

W toku postępowania administracyjnego Prezes URE ustalił również, iż jeden ze wspólników spółki został prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w R z dnia 6.10.2004r. skazany za przestępstwo z art. 286 § 1 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 6.06.1997r. – Kodeks Karny.

Z uzasadnienia wyroku wynika, iż jeden ze wspólników „realizując z góry powzięty zamiar, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie mając zamiaru wywiązania się z zaciągniętych przez siebie zobowiązań jako właściciel firmy (...), poprzez wprowadzenie w błąd pracowników firmy co do swoich możliwości finansowych, doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci różnego rodzaju kostki brukowej i krawężników, czym działał na szkodę firmy (...)”.

Prezes URE stwierdził, iż popełnione przestępstwo nie ma związku z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą – Prawo energetyczne jednakże uznał, iż przedsiębiorca nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją. W zw. z tym na podstawie art. 35 ust 3 i art. 50 ustawy z dnia 10.04.1997r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2003r., Nr 153, poz. 1504 ze zm.) w zw. z art. 17 i art. 50 pkt 2 ustawy z dnia 2.07.2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004r., Nr 173, poz. 1807 ze zm.) odmówił udzielenia koncesji.

Ponadto Prezes URE stwierdził, iż przedsiębiorca, pomimo, że nie uzyskał do chwili obecnej koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, prowadzi tą działalność czym narusza porządek prawny. Jeden ze wspólników został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w T Wydział Grodzki za prowadzenie działalności gospodarczej bez

wymaganej koncesji. Od decyzji odwołanie złożył powód zarzucając decyzji naruszenie prawa materialnego tj. art. 56 ust 1 i art. 50 pkt 2 ustawy z dnia 2.07.2004r. o swobodzie działalności gospodarczej, naruszenie prawa procesowego poprzez przyjęcie, że brak rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją przez przedsiębiorcę wynika z wyroku prawomocnie skazującego jednego z trzech wspólników za przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zakresie działalności nie objętej przepisami ustawy z dnia 10.04.1997r. Prawo energetyczne.

Powód stwierdził, iż przepis art. 50 ustawy z dnia 2.07.2004r. o swobodzie działalności gospodarczej przyznaje Prezesowi URE dwa uprawnienia – możliwość dokonania przez organ koncesyjny weryfikacji o charakterze formalnym oraz możliwość weryfikacji rzetelności i prawdziwości faktów, które przedsiębiorca podał we wniosku koncesyjnym (kontrola faktyczna).

W ocenie powoda, rękojmia prawidłowego wykonywania koncesjonowanej działalności nie jest przesłanką udzielenia koncesji, co wynika z przepisu art. 56 ust 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, zawierający zamknięty Katalog przypadków, których wystąpienie wyklucza możliwość udzielenia koncesji. Również przepisy ustawy Prawo energetyczne nie wymieniają jako przesłanki warunkującej udzielenie koncesji dawania rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją.

Jeżeli w danym przypadku organ koncesyjny nie stwierdzi zaistnienia żadnej z przesłanek, o których mowa w art. 56 ust 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, brak jest podstaw do odmowy wydania przedsiębiorcy żądanej przez niego koncesji.

Odmowa udzielenia koncesji w sprawie nin. stanowi ograniczenie wolności gospodarczej, bowiem Prezes URE poszerzył zakres przedmiotowy przypadków uzasadniających odmowę udzielenia koncesji.

Powód stwierdził, iż wyrok prawomocnie skazujący jednego ze wspólników za przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk, nie przesądza, że powód jako przedsiębiorca posiadający koncesję będzie prowadził działalność gospodarczą

w zakresie objętym koncesją w sposób sprzeczny z zasadami uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słusznym interesów konsumentów. Nie przesądza o tym również informacja o skazaniu jednego ze współników za popełnione wykroczenie.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył, co następuje.

Bezsporne w sprawie jest, iż jeden ze współników spółki jawnej został skazany prawomocnym wyrokiem za przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk, zaś kolejny współnik został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego za prowadzenie działalności gospodarczej bez wymaganej koncesji.

Istotą sporu w sprawie niniejszej jest to czy brak rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją może stanowić przesłankę negatywną do udzielenia koncesji i czy wyroki Sądów Rejonowych w sprawach współników spółki A Sp. jawnej mogą świadczyć o braku dawania tej rękojmi.

Sąd podziela poglądy Prezesa URE, iż fakt skazania współników za zarzucane im czyny świadczy o braku dawania rękojmi prawidłowego wykonywania działalności koncesjonowanej. Koncesja stanowi swoistą gwarancję dla uczestników obrotu, iż przedsiębiorca posiadający koncesję jest rzetelnym kontrahentem, działającym zgodnie z prawem. Ponadto podkreślić należy, iż udzielenie spółce A prowadzącej de facto działalność gospodarczą bez wymaganej koncesji (obróć paliwami) stanowiłoby bezprawne działania spółki, stawiającej Prezesa URE w sytuacji swoistego przymusu udzielenia koncesji przedsiębiorcy łamiącemu prawo w zakresie działalności gospodarczej wymagającej koncesji.

Zgodnie z art. 50 ust 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej organ koncesyjny może przed wydaniem decyzji sprawdzić czy przedsiębiorca daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją. Postępowanie administracyjne musi zostać zakończone wydaniem decyzji administracyjnej (art. 104 kpa). Skoro, jak twierdzi powód nie może to

być decyzja negatywna, to prowadzenie postępowania przez organ koncesyjny w sprawie tego czy przedsiębiorca daje rękojmię byłoby bezcelowe (prowadziłoby do niepotrzebnego przedłużania postępowania) i nieuzasadnione skoro i tak organ koncesyjny zmuszony byłby do wydania decyzji pozytywnej.

W ocenie Sądu stwierdzenie braku dawania rękojmi przez przedsiębiorcę jest przesłanką negatywną do udzielenia przedsiębiorcy koncesji, w przeciwnym razie przepis art. 50 pkt 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej stałby się normą pustą.

Wydanie decyzji negatywnej uzasadniają również przepisy art. 56 ust 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, wprowadzające zasadę ogólną jako podstawę do wydania decyzji odmownej.

Zarzut, iż odmowa udzielenia koncesji w sprawie niniejszej stanowi ograniczenie wolności gospodarczej jest nieuprawniony, bowiem zasada ta doznaje ograniczeń na etapie ubiegania się o koncesję, nie każdy podmiot może się o koncesję ubiegać a tylko ten, który spełnia określone przepisami prawa warunki, tym samym nie można przyjąć by dopiero na etapie decyzji odmownej nastąpiło ograniczenie wolności gospodarczej.

Wobec bezspornych faktów popełnienia przez współników zarzucanych im czynów odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem odwołujący nie daje rękojmi uczciwego i rzetelnego prowadzenia koncesjonowanej działalności.

Mają powyższe na uwadze oraz podziеляjąc ustalenia faktyczne i prawne zawarte w zaskarżonej decyzji, na podstawie art. 479⁵³ § 1 kpc orzeczono jak w sentencji.

O kosztach orzeczono stosownie do art. 98 i 99 kpc.

SSR (del.) Danuta Brejtkopf

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz